

פט א טושיע איה איה
רמ טקף יג:
צ ב ג מיי פיה מהל'
אסורי ציאה הלכה טע
סמג לאון קבי טושיע
אהיע ס' ב טקף יח:
צא ד מיי פיה מהל'
אסורי ציאה הלכה ט
טושיע י"ד ט' קזב טקף
א:
צב ה מיי שם הלכה י:
צג ו מיי פיה מהלכות
עבודת יוה"כ הלכה י:
צד ז שם הלכה ח:

רבינו הגנאל

אורות זה גרגיר ומאיר
הענים. גרגירא מצראנא.
אבסנאי לא יאכל ביצים
וישן בטלית בעל הבית,
שמא יראה קרו וישוף
הטלית ויחשדוהו בעל
הבית על אשתו. ודבן גבון
רב ורב נחמן הוה אמרי
מאן הוויא ליומא. כלומר
איו אשה אשאנה היום
וכשאצא מן המקום ההוא
אנשינה. ואקשינן והתניא
ר' אליעזר אמר לא ישא
אדם אשה במדינה זו הלך
וישא אחרת במדינה אחרת
כו'. ופרקינן רבנן קלא אית
להו. כלומר זה בנו של
פלוגי חכם, וזה בתו של
פלוגי, וכשיבא לישאנה
ויגדור לו כי היא בת פלוגי
לא ישאנה שידוע שהיא
אחרת. ואקשינן ואיך
מותר לומר מאן הוה
ליומא. כלומר מקדש
ומכניס אפי' אינו שורה
במקום אלא יום אחד. והא
[אמרן] רבא תבעיה להשא
ונתפייסה צריכה לישב ז'
נקיים. ופרקינן הני רבנן
הוו מקמינו ומשרי שילין.
איבעית אימא חס ושלום
שיהיו עושין מעשה אלא
ייחוד בלבד, שאינו דומה
מי שיש לו פת בסלע.
כלומר מי שיש לו [פת
אינו] תאב למאכל כל כך,
ומי שאין לו לעולם רעב.
והוליתוהו זקני כהונה
לעליית בית אבטינס.

תוס' ישנים

ואי בעית אימא יחודי
הוי מיהדי בו'. ואומר
רבינו דאכלוהו מילתא קאי
שלא היו חומרים להם לינשא
מיד אלא מיוחד, ולא היו
מאפות שישארו ולא היו אז
רוחות מחמת חימוד, ולכך
יסולס היו לכל עליהם כלא
ז' נקיים וס פת בסלע. ואם
היו זאין עליהן היו מוליקין
אותם לעירם, ולכא משום
ומלאה הארץ ומה. והשתא
לא צריך הו לעמיה
למשדרין שלוחי מטיקתא,
ולכך קבעו כאן התלמוד.
והשתא לא שייחא כאן הך
דמוכות ז', [אן] דתמן כל
זמן שלא בעל הוא שן צין
האגשים בו, דהכא לא שיק
כלל דס חמוד דכפרישת,
וכן פי"ר יתקן זן רבינו
יוסף פי' דקן דמוכות
פירסה נדה ויחיא אסורא דלוריימא, אכל הכא ליכא אלא חומרא דרבנן, ולפי דבריו משמע דקאי האי ואפי' אפירכא בתרייתא דוקא, כלומר שלא היה שם אלא ייחוד ולא היו זאין עליהם דליכא ז' נקיים. ולא נהירא דהא ליכא פת בסלע, אלא דכפי' כך נראה יתור.

והאמר רבא תבעיה להנשא בו'. לא הוה מני לשנויי קטנות
שלא הגיע זמנן לראות הוה דהא מסקינן צפ' מיוקת
(גדה דף סו.) דמילתא דרבא אפילו בקטנה דילמא ממדלא ונראה
דליכא דתבעיה לינשא וישנה שבעה נקיים וכל אותם שבעה דקה שחרית
וערבית וטבלה ולא נבעלה אז לריכה
לדוק בכל יום ויום דלעולם משתבעיה
לינשא איכא לספוקי דילמא חזיא
מחמת חימוד עד שמיבעל הלכך
צעינן שבעה נקיים סמוך לבעלת
מנחה וכן פירש רש"ס צפרק
מיוקת (ס:) י' י' י' י' י' י' י'
מייחדי אהו. פרש"י לא היו זאין
עליהן אלא מתיחדים עמהן ומו לא
והקשה ר"י א"כ כיון דאסורין לנא
עליה מאי פת בסלע איכא מיהו הא י"ל
כיון (ב) דשרי לאחר ז' פת בסלע
קרינא ציה ועוד הקשו היכי שרו
ליחודי שדרייהו והאמר צפרק קמא
דכמוכות (דף ד.) מי שפירסה אשתו
נדה ולא בעל הוא ישן צין האגשים
ואשתו ישינה צין הנשים להכי פרי'
דכי אמרי מאן הויה ליומא לא אמרי
מאן הויה ליומא ליבעל אלא ליחודי
לנדה בעלמא וכיון שהיו חומרים
צדה כן רק לייחד עמהם לא היו
רוחות דס מחמת חימוד ונראה לי כי
מה שהקשה מכמוכות דלא קשה דהא
לאמר התם היינו דוקא לנחור דלא
נשא מעולם דינרו חוקפו טפי
דמשמע צפ' כל היד (גדה דף יג.)
כל האוחז צאמה ומשמין כאילו מציא
בזל צנשו וע"כ הויה דאע"פ שאין
אשתו עמו וע"כ הויה דכמוכות איירי
צבחור מדקמני מי שהיה טבחו טבח
ומת אציו של חתן או אמה של כלה
וכי' עד דווקא אציו של חתן או
אמה של כלה דליכא איניש דערמי
ומנה מוכיח ר"י התם דאיירי צמי
שאין לו צנים ולא נשא מעולם שהוא
צוש לנרות וצנמו אורי חופתו אכל
אלמנן איהו גופיה מני ערמ ושהיה

השלין. קרשיין: תגלוגוס. פולפוי: הגרגיר. ארוג"א: מלרנאה.
הגדל על המינר שאין סביבותיו זרע אחר שיכתיש כמו: לא יאכל
ציאים. שמביאין לידי קרי ומתגנה על בני הבית: לא יישן בטליתו
אל בעל הבית. שהוא מתכסה בה ציוס שלא ימצא עליה קרי: כי
מיקלע לדרשיש. שם היה רגיל לילך:
מאן הויה ליומא. יש אשה שתנשא
לי ליומא שאתעבד כאן ותנא לאחר
מכאן: זה אכל זה. זן שיליד
צמדינה זו עם צת שיליד צמדינה
אחרת: רבנן קלא אית להו. ושמש
קרוי על צניהם: לריכה לינש שבעה
נקיים. מיום שנתרצית שמא מחמת
חימוד ראתה דס: יהודי בעלמא.
ואין נוקקין לכן אלא שהנשו אשה
אין מתאווה כמי שאין לו אשה:
בתני' מסרוהו זקני צית דין.
שקראו לפניו צסדר היוס: לוקני
כהוס. ללמדו חפינת הקטורת
המוטלת עליו ציוס הכפורים שנאמר
(ויקרא טו) ומלא חפניו קטורת סמים
וגו' ועבודה קשה היא כלקמן
(דף מו:): ציוס אצטינס. היו עושין
את הקטרת כותשין אותה ומערבין
סממניה: והשציעוהו. שלא יהא לרזקי
למקן צמחין ולהניס צפנים כדאמרינן
בגמרא (לקמן דף יט:): אישי. אדוני:
הוא פורש וצופה. מפרש צגמ' (סס):
אם היה חכם דורש. דבצר הלכה כל
ליל יוה"כ שלא יישן ויראה קרי: ואם
לאו. חכם הוא יודע להצין ולשמוע דבר
הלכה ואינו יודע לדרוש דורשין לפניו:
צאינז וצעורא וכו'. שהן דברים ממשיכין
את הלך לשומען ואין שניה חוטפתו:
גמ'

קמני וכן מי שפירסה אשתו נדה ולא
אע"פ שעכשו אין לו אשה כיון דבצר היה לו
היה צעיר ואפילו אם תמלא לומר דאלמן כמו כן
אסור מכל מקום הכא שרי כיון שהיה להם נשים
צציתם ולא תקיין יצרייהו כולי האי
ואדרבה טפי הוה נוחא לפירוש רש"י כי לפירוש
ר"י קשה הלשון דקאמר יחודי הוה מיוחד
דהוה ליה למימר לייחודי בעלמא כלומר
היו מודיעים להם שלא היו רוצים אלא לייחוד
בעלמא מיהו מצינן למימר דלהכי נקט האי
לישנא יחודי בעלמא הוה מייחדי להו משום
דאחא לשנויי מה שהקשה לא ישא אדם אשה
צמדינה זו כו' ולהכי קאמר יחודי בעלמא כו'
ולא היו צאים עליהן כלל מדלא היו מציאים
הנשים עמהם לעירם אלמא לא היו צאים
עליהם אלא יחודי הוה מייחדי ליחודי יצרייהו
שאם היו רוצים היו צאים עליהן ואם היו
צאים עליהם היו מציאים אותן לעירם
והשתא אע"פ שחילקתי צין צחור לנשו גבי
פירסה נדה אין לי ללמוד מכאן דמי שמת
לו מת צרגל דאשתו ישינה עמו צחור ולא
הוא צין האגשים כו' וימא דהא דאסרינן
התם צאצילות צצמוך ימי החופה לישן עמו
צחור היינו צבחור ודאי אין לחלק כך
דהא אסרינן התם אפילו צצכצר בעל וכיון
דבצר בעל פעם אחת מה לי נשו מה לי צחור
אכל צפירסה נדה מוקי לה דווקא צשלא
בעל כי שמעתי צצס מורי ה"ר יחיאל מפרש"ש
ז"ל כיון דדברים של צניעא נוהג צרגל
ואסור צצשמיש המטה כל ימי הרגל הוא
ישן צין האגשים וכו' וראייתו מהיהא
דכמוכות דמסקי טעמא משום דאצילות
אקילו ציה רבנן ולהכי קילא ליה ואחתי
לזולתי ציה אצמו להכי ישן צין האגשים
וא"כ צרגל נמי כיון דאקילו ציה כי התם
הוא ישן צין האגשים א"כ צרגל נמי כיון
דאקילו ציה כי התם הוא ישן צין האגשים
אע"פ שהער הפרישה] צצכתב להיתר
וה לשונו ולי נראה אי מתרמי לאניש
אצילות צרגל שאין צריך לישן צין האגשים
אע"ג דקילא ליה דלא חל עליה אצילות
משום דהוה דהוה אשכחן מאן דאמר
דהוה ישן צין האגשים אע"ג דלא נהגא
ציה אצילות עד כאן לשונו וקצת קשה
לי א"כ כי פריך התם מאצילות דחתן
לאצילות דעלמא ומשני רב אשי מי קא
מדמית אצילות דהכא לאצילות דעלמא
דאצילות דהכא אקילו ציה רבנן פירוש
ולהכי הוא ישן צין האגשים אף על גב
דבצר בעל הוה מני למיפלג צין אצילות
דהכא לדעלמא משום דחופה אית צה אפוש
שמה מיהו יש לומר דעדיפא מיהו קא
משני:

שש
אכל הכא ליכא אלא חומרא דרבנן, ולפי דבריו משמע דקאי האי ואפי' אפירכא בתרייתא דוקא, כלומר שלא היה שם אלא ייחוד ולא היו זאין עליהם דליכא ז' נקיים. ולא נהירא דהא ליכא פת בסלע, אלא דכפי' כך נראה יתור.

(א) צ"ל המולא, (ב) וצמנת
לז: (א) צמנת לז: (ע"ש
צמוס' מז: (ד) וצמנת
לז: וצמנת וצמנת צמ
פ"כ מהלכות אסורי ציאה
דין כט וצמנת ושיע אהיע
ס"ס צ למא להסו ג'
צמנת, (ס) צמנת לז:
נדה סו, (ו) לקמן סו.
עד: צמנת לז: צמנת
סג, סג.

תורה אור השלם

1. ויצא אהד אל הפשרה
ללקט ארת ויצא גפן
שדה וילקט מפנו פקעת
שדה מלא בגדו וקבא
ויפלא אל סיר הפודר פי
לא ידעה.

מליכס ב ד לט
2. אל תחלל את בתיך
להנותקה ולא תונה
הארץ וקולא הארץ
ויקרא את כט

גליון הש"ס

צב' וחללונג' ט' ר"ה כו
ע"צ: (ב) תוס' ד"ה יחודי
בעלמא. אבל ביסודו של
כו'. הוצא עוד צמוס' צמוס'
תענית כה ע"א מפי' ע"ג
לח ע"א: בא"ד משום
דבשעת יד'ה אית בהו
כו'. ק"ל הא גס צצצעת
ימי אצילות דליכא אפוש
שמה אסור ציחור דקמני
לא אונן הימים וכו'.

הגהות הב"ח

(א) בתני' מסרוהו כו'
והעלוהו לעליית צית
אצטינס: (ב) תוס' ד"ה
יחודי כו' י"ל כיון דשרי
כו'. י"כ לפע"ד דליכא
להכיל רחיה כרויה מפריך
אע"פ לנבי מורדת דשדין
נדה צת צצמטס היא ופריך
אינו דומה מי שיש לו פת
בסלע כו'.

לעיו רש"י

קרשיין [קרשיין].
שחלים.
פולפוי'ר [פולפוי'ר].
רגלה. חללונגה (עשב בר).
אורוג"א. גרגיר (צמח).

מוסף רש"י

מאן הויה ליומא. מי
חפלה לינשא לימים
שאתעבד כאן [יבנות דז].
קלא אית להו. ואם ינא
ציו ממקום אחר ישמע
הוא צת אציו ויפרשו
(טו). שבעה נקיים.
שמה מחמת חימוד פירסה
נדה שבעה שמתפייסה
(טו). למי שאין לו פת
בסלע. אוכל היוס ודואג
על למחר (קטון דט).